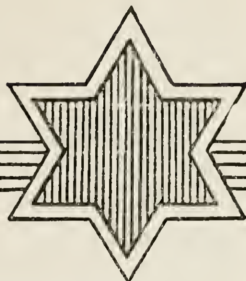
SKANDINAVIENS STJERNE

ET MIRAKEL I VOR TID: OPREJST FRA DE DØDE!

Billedet viser Jacob Jensens Hus i Brigham City i Utah som det saa ud, da Begivenheden skete i 1891. Læs Artiklen Side 147.

INDHOLD:

SEPTEMBER 1943 | 92. AARGANG | NUMMER 9

Høstfesten 1943.

Atter i Aar kalder Kirken paa sine Medlemmer for at faa klaret vore Begreber om, hvad Kirken er:

Kirken er dig og mig
Kirken er din og min

Ingen kan være i Tvivl om, at det koster mange Penge at holde vore Bygninger vedlige, at der skal Penge til Lys og Varme og først og fremmest til det store velgørende Arbejde, som Kirken udfører og som ikke maa gaa i Staa.

Vi faar ingen Penge udefra, og det er derfor givet, at vi selv maa skaffe dem. Og her kan vi allesammen være med! Ingen maa holde sig tilbage med den Tanke, at »det er saa lidt, det jeg kan give«, — nej, intet Bidrag er for lille, og alt har Værdi ved en Lejlighed som denne.

Kort sagt, har De det ene eller det andet, saa kom med det! Penge er velkomne, store eller smaa, men vil De hellere give 1 kg eller en Sæk Kartofler fra Haven, et Græskar eller en Kurv Æbler, saa kom med det! Kan De bage, saa kom med en eller flere Kager (slaa Dem sammen med nogle Venner om at dele Mærkerne). Og hvis blot De vil have Ulejligheden med at kigge i Skuffer og Gemmer, saa er jeg sikker paa, at De vil finde meget, som kan gøre god Fyldest i Bazaren. Og vore flittige Søstres Sy- og Strikketøj tør vi sikkert ogsaa gøre Regning paa?

Vær saa venlig, ogsaa I, der bor ude i Distrikterne, at sende, hvad I vil give, ind til nærmeste Grenskontor, mærket Høstfest 1943.

FHB.

EFTERAARS-KONFERENCERNE

afholdes

KØBENHAVN	24.—26. og 27. September
ESBJERG	1.–3. og 4. Oktober
AALBORG	8.—10. og 11. Oktober
AARHUS	15.—17. og 18. Oktober
ODENSE	24. og 25. Oktober

Orson B. West.

Kirken er din og min — Kirken er dig og mig.

OPREJST FRA DE DØDE!

Af Ældste Le Roi C. Snow.

Den Begivenhed, som denne Artikel handler om, er saa usædvanlig og bemærkelsesværdig, at vi er overbeviste om, at Stjernens Læsere med mere end sædvanlig Interesse vil læse Artiklen, skønt den er længere, end vi plejer at bringe dem. En særlig Betryggelse for, at Historien er sand, er det, at Forfatteren nævner hver enkelt Person ved Navn. Det er en historisk Begivenhed.

Denne Historie, sand i hver Detaille, viser Opfyldelsen af en Profeti udtalt paa Lorenzo Snows Hoved, da han var en ung Mand, to og tyve Aar gammel. Paa dette Tidspunkt modtog han en patriarkalsk Velsignelse under Profetens Fader, Joseph Smith Seniors Hænder. Denne Velsignelse blev givet i Kirtland Tempel. Blandt andet blev disse Forjættelser givet:

»Du skal blive en mægtig Mand. Din Tro skal vokse og blive stærkere, indtil den skal blive lig Peters — du skal genoprejse syge; de skal sende deres Forklæder og Lommetørklæder til dig, og ved din Berøring skal Tingenes Ejermænd blive raske. De døde skal opstaa og komme frem paa din Befaling.«

I flere lange Uger havde Ella Jensen svævet mellem Liv og Død angrebet af en alvorlig Skarlagensfeber. For at lindre de trætte Forældre i deres anstrengende Opgave at vaage og pleje deres syge Datter skiftedes venlige Naboer til at holde Nattevagt over den syge Pige.

Blandt disse betænksomme Venner var Leah Rees (nu Fru Wilford Reeder i Brigham City.) Hun spillede af og til lidt paa det gammeldags Harmonium og sang for at underholde Ella. Denne særlige Aften blev den syge unge Pige mere og mere daarlig. Leah var kommet omkring Kl. 8 for at blive indtil Kl. 8 den næste Morgen. Ella var saa svag, at hun næppe kunde andet end hviske.

»Ella bad mig synge og spille for sig«, siger Leah, »men, aah, jeg var saa bekymret for hendes Tilstand, at jeg bedre

kunde have grædt. Jeg satte mig hen til Orglet og begyndte at spille og synge, men brød sammen og maatte holde op.«

Da Ella var faldet i Søvn, lagde Leah sig ned paa en Løjbænk i Værelset og lagde sig ogsaa til at sove.

GØR FORBEREDELSER TIL AT DØ: Leah fortsætter sin Beretning: »Omkring Kl. 4 om Morgenen blev jeg pludselig vækket ved, at Ella kaldte paa mig. Jeg skyndte mig hen til hendes Seng. Hun var meget ophidset og bad mig faa fat i hendes Kam, Børste og Saks, idet hun forklarede mig, at hun ønskede at børste sit Haar, klippe sine Negle og gøre sig i Stand, »for«, sagde hun, »de kommer for at hente mig Kl. 10 i Morgen Formiddag«.

Jeg spurgte hende, hvem der kom for at hente hende. »Onkel Hans«, svarede hun, »og Sendebudene. Jeg skal dø, og de kommer Kl. 10 for at hente mig.« Jeg prøvede paa at berolige hende, idet jeg sagde til hende, at hun vilde føle sig bedre tilpas den næste Morgen, hvis hun vilde prøve paa at sove. »Nej«, sagde hun, »jeg vil ikke sove mere, men bruge hele Tiden til at gøre mig rede«. Hun holdt fast ved, at jeg skulde hente Kammen, Børsten og Saksen, hvad jeg gjorde; men hun var saa svag, at hun ikke kunde bruge det.

»Da jeg var ved at børste hendes Haar, bad hun mig om at hente hendes Forældre. Jeg fortalte hende, at de var trætte og sov, og at det vilde være bedst ikke at forstyrre dem. »Jo«, svarede Ella, »men du maa kalde paa dem. Jeg ønsker at sige noget til dem nu«.

Der blev kaldt paa Forældrene, og da de kom ind i Værelset, fortalte Datteren dem, at hendes Onkel Hans, som var død, pludseligt havde vist sig i Værelset, medens hun var vaagen og laa med aabne Øjne og havde fortalt hende, at Sendebudene vilde være der Kl. 10 om Morgenen for at føre hende ind i Aandeverdenen. Faderen og Moderen frygtede, at Pigen talte i Vildelse og prøvede at faa hende til Ro og falde i Søvn. Hun kendte deres Tanker og sagde: »Jeg ved, hvad jeg taler om. Nej, jeg vil ikke sove mere. Jeg ved, at jeg skal dø, og at de kommer for at hente mig«.

Omkring Kl. 8 forlod Leah Huset, idet hun forstod, at den

syge unge Pige gradvis blev svagere og svagere. Faderen og Moderen blev ved hendes Seng. Slægtninge og Venner, som havde hørt om Ellas pludselige Tilbagefald kom for at se til hende.

ERKLÆRET FOR DØD: Henimod Kl. 10 følte Onkel Jake, Faderen, som holdt sin Datters Haand, at Pulsen blev meget svag. Nogle faa Minutter senere vendte han sig mod sin Hustru og sagde: »Althea, hun er død. Hendes Puls er holdt op at slaa«. De nedbøjede Forældre græd og sørgede over Tabet af deres smukke Datter.

Ella Jensen og 5 af hendes 8 Børn.

Jacob Jensen, Ellas Fader og Onkelen til Forfatteren af denne Artikel, var kendt af Folkene i Brigham City som »Onkel Jake«.

Dette er hans egne Ord til mig:

»Ella havde været syg i flere Uger. Hun vaagnede en Morgen besjælet af den Tanke, at hun var ved at dø og fortalte os, at hendes Onkel Hans havde vist sig i hendes Værelse og sagt, at han om Morgenen vilde komme for at hente hende. Vi prøvede at berolige hende og sagde til hende, at vi tænkte, hun maatte have drømt det, og at hun ikke skulde skænke det nogen Opmærksomhed, men prøve paa at sove, for saa vilde hun sikkert føle sig bedre tilpas, naar Morgenen

kom; men hun sagde: »Nej, jeg skal dø, for han fortalte mig, at han vilde komme her efter mig Kl. 10 i Morgen.«

Hun ønskede at se alle sine Slægtninge og sige dem Farvel. Alle de, der var nær, kom, undtagen hendes Bedstemoder. Hun var i Byen, og jeg sendte Bud efter hende. Hun kom netop, som vi havde kysset hende Farvel. Det var ikke mere end et Minut derefter, at hendes Puls standsede, og hun gik bort. Jeg holdt hendes Haand og mærkede, at Pulsen holdt op med at slaa.

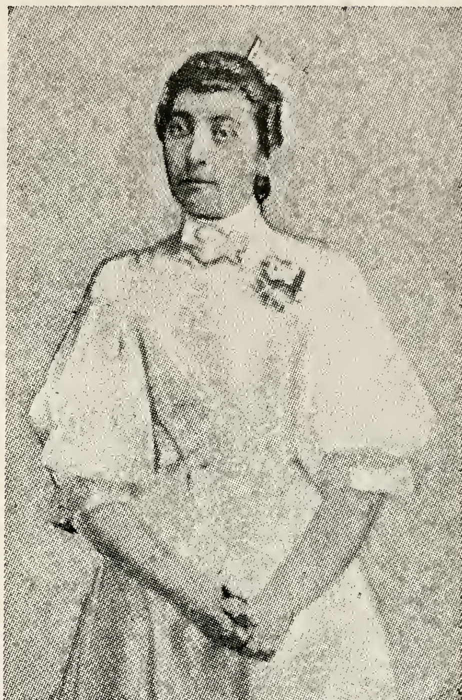
Vi talte om Sagen og tænkte over, hvad vi skulde gøre. Jeg sagde til min Kone, at jeg vilde gaa ned til Byen, der laa ca. en eng. Mil fra vort Hjem og besøge Præsident Snow og fortælle ham om hendes Død og faa ham til at arrangere Begravelsen.

Jeg gik ud i Stalden, spændte for og kørte ind til Tabernaklet, hvor din Fader Præsident Lorenzo Snow, som vi alle holdt saa meget af, var til Møde. Jeg gik ind i Sakristiet, bagved den store Sal, skrev en Seddel og fik den bragt til din Fader, som var ved at tale til Forsamlingen. Da Seddelen blev anbragt paa Talerstolen, standsede Præsident Snow sin Tale, læste Seddelen og sagde derpaa til de Hellige, at det var en Besked om, at han skulde aflægge et Besøg hos nogle Mennesker, der sørgede dybt, og bad dem undskylde sig.

Præsident Snow kom ind i Sakristiet, og efter at jeg havde fortalt, hvad der var sket, tøvede han et Minut eller to og sagde: »Jeg vil tage med dig hjem.« Netop da vi skulde til at tage af Sted, standsede Præsident Snow mig, idet han sagde: »Vent et Øjeblik. Vil du gaa ind og sige til Broder Clawson, at jeg gerne vil have, at han skal tage med mig«. Præsident Clawson var dengang Præsident for Box Elder Stav. (Præsident Rudger Clawson blev senere Præsident for de Tolvs Raad, bosat i Salt Lake City.)

GUDS PRÆSTEDØMME TRÆDER IND. Jeg gik ind og fik fat i ham og tog dem begge med mig hjem. Vi gik ind i Huset. Min Kone og Børn var der. Efter at have staaet et Par Minutter ved Ellas Seng, spurgte Præsident Snow, om

vi havde noget indviet Olie i Huset. Jeg blev meget forbavset, men sagde til ham, at det havde vi. Han rakte Olieflasken til Broder Clawson og bad ham udgyde Olien. Din Fader bekræftede Salvelsen.

Ella Jensen,
som døde, men vaktes til Live igen.

»Under Administrationen blev jeg især dybt grebet af nogle af de Ord, som han brugte, og som jeg husker saa godt endnu. Han sagde: »Kære Ella, jeg befaler dig i den Herre Jesu Kristi Navn komme tilbage og leve. Din Mission er ikke endt. Du skal leve for at udføre en stor Mission«.

Han sagde, at hun skulde leve og opdrage en stor Familie og være en Trøst for sine Forældre og Venner. Jeg husker disse Ord saa godt«.

Præsident Rudger Clawson beretter sin Oplevelse saaledes:

»Da vi traadte ind i Huset, mødte vi Søster Jensen, som var meget oprørt og urolig. Vi kom hen til Ellas Seng og følte os præget af den Tanke, at hendes Aand havde forladt Legemet og var gaaet hinsides.

ET KALD HØRT HINSIDES SLØRET: Præsident Snow sagde, idet han vendte sig til mig: »Broder Clawson, vil du salve hende«, hvad jeg gjorde. Vi lagde saa vore Hænder paa hendes Hoved, og Salvelsen blev bekræftet af Præsi-

dent Snow, som velsignede hende og blandt andet benyttede dette ekstraordinære Udtryk i et befalende Tonefald: »Kom tilbage, Ella, kom tilbage. Dit Arbejde paa Jorden er endnu ikke fuldendt, kom tilbage«. Kort derefter forlod vi Familien.

Onkel Jake, Ellas Fader, fortsætter sin Beretning: »Efter at Præsident Snow havde fuldendt Velsignelsen, vendte han sig mod min Kone og mig og sagde: »Nu, græd og sørg ikke mere. Det vil altsammen blive vel. Broder Clawson og jeg har travlt og maa gaa. Vi kan ikke blive. Men I maa være taalmodige og vente, og græd ikke, for det vil altsammen blive vel«.

Som allerede nævnt var det Klokken 10 om Formiddagen, at Ella døde. Det var henimod Middagstid, da Jacob Jensen sendte Besked til Præsident Snow under Mødet og ikke mange Minutter over tolv, at Præsident Snow og Præsident Clawson forlod Hjemmet efter Salvelsen.

Onkel Jake siger, at han og hans Kone blev ved Sengen. Nyheden om Dødsfaldet spredtes rundt i Byen. Venner kom og aflagde Besøg, udtrykte deres Sympati til de sørgende Forældre og gik. Men lad os fortsætte med Onkel Jakes egne Ord:

»Ella forblev i samme Tilstand i mere end en Time efter at Præsident Snow havde salvet hende, eller i mere end tre Timer efter at hun var død. Vi, hendes Moder og jeg, sad ved hendes Seng og vaagede, da hun pludseligt aabnede sine Øjne. Hun saa sig omkring i Værelset, saa os sidde der; men saa tilsyneladende efter en anden, og det første hun sagde, var: »Hvor er han? Hvor er han?« Vi spurgte: »Hvem? Hvor er hvem?« »Aa, Broder Snow«, svarede hun, »han kaldte paa mig«.

UVILLIG TIL AT KOMME TILBAGE: Vi forklarede hende, at Broder Snow og Broder Clawson havde meget travlt og ikke havde kunnet blive, men var gaaet. Ella lod sit Hoved falde tilbage paa Hovedpuden og sagde: »Hvorfor kaldte han mig tilbage? Jeg var saa lykkelig og ønskede ikke at komme tilbage«.

Saa begyndte Ella at fortælle om sine vidunderlige Oplevelser.

Kirken er din og min — Kirken er dig og mig.

Hattie Critchlow (nu Tante Hattie Jensen) var en ung Dame paa dette Tidspunkt. Hun og nogle Veninder gik ude paa Gaden i Brigham, da de fik Budskab om Ellas Død. Ella var en af deres Veninder. De besluttede straks at besøge hendes Hjem for at udtrykke deres Sympati og tilbyde de sørgende Forældre deres Bistand.

Da de naaede hendes Hjem, saa de en Mængde Mennesker der; men i Stedet for Sorg og Bekymring saa de Overraskelse og Glæde i deres Ansigter. De traadte ind i Huset og blev forbavsede over at høre Ellas Stemme. Det var lige efter, at Ella var vendt tilbage til Livet og havde begyndt paa sin vidunderlige Beretning om sit Besøg i den evige Verden.

II. Afsnit.

Efter at være blevet besøgt omkring Kl. 4 om Morgenen af sin afdøde Onkel, som havde sagt hende, at Sendebudene vilde komme Klokken 10 om Morgenen for at føre hende ind i Aandeverdenen, blev Ella stadigvæk svagere og svagere.

Omkring Klokken 9 blev hendes Broder Budd, som nu bor i Salt Lake City, sendt til Dr. Nelson, en god Søster, som tilbragte det meste af sin Tid med at passe syge.

Ella forstod, at Enden var nær og sammenkaldte sin Familie for at kysse hende og byde Farvel. Hun kaldte dem alle ved Navn, som de nærmede sig hendes Seng. Men hendes Broder Budd var ikke vendt tilbage, og hun syntes, at hun ikke kunde dø, førend hun havde set ham. Hun gispede efter Luft og opbød al sin Styrke for at kunne holde ud, indtil Budd kom tilbage. Bedstemoderen, som der var blevet sendt Bud efter, kom, og netop som Ella havde omfavnet og kysset hende, kom Budd og Fru Nelson ind. Ella slog sine Arme omkring sin Broders Hals, kyssede ham og faldt tilbage paa Puden — død.

Efter at Ellas Fader, Onkel Jake, havde kørt for at fortælle Præsident Snow om Dødsfaldet og raadspørge sig med ham angaaende Begravelsen, vaskede Søster Nelson Ella, klædte hende i rent Linned, og Budd kørte Doktoren hjem.

I første Afsnit har jeg fortalt om Præsident Snows og Præsident Clawsons Salvelse af Ella, den bemærkelsesvær-

dige Befaling: »Kom tilbage og lev«, og hvad der skete i Hjemmet den følgende Time.

Angaaende de mere end tre Timer, som Ella tilbragte i Aandeverdenen, siger hun:

»Jeg kunde se Mennesker fra den anden Verden og høre den yndigste Musik og Sang, som jeg nogensinde har hørt. Denne Sang varede i seks Timer, i hvilken jeg forberedte mig til at forlade denne Jord, og jeg kunde høre den gennem Huset. Kl. 10 forlod min Aand mit Legeme. Det tog mig nogen Tid at bestemme mig til at gaa, da jeg kunde høre og se Folk græde og sørge over mig. Det var meget svært for mig at forlade dem, men saa snart som jeg havde set et Glimt af den anden Verden, var jeg ivrig efter at gaa, og al Uro og Bekymring forlod mig.

Jeg traadte ind i en stor Sal. Den var saa lang, at jeg ikke kunde se Enden af den. Den var fyldt af Folk. Da jeg gik gennem Skaren, var den første, som jeg genkendte, min Bedstefader H. P. Jensen, som sad i den ene Ende af Værelset og skrev. Han saa op og syntes at være overrasket over at se mig og sagde: »Ih! det er jo mit Barnebarn, Ella«. Han var meget glad, hilste paa mig. Da han fortsatte med at skrive, gik jeg videre gennem Værelset og mødte en Mængde af mine Slægtninge og Venner. Det var ligesom at gaa alene i en stor Bys befolkede Gader, hvor du møder mange Mennesker, hvoraf du kun genkender nogle ganske faa.

Den næste, jeg kendte, var Onkel Hans Jensen med sin Kone, Mary Ellen. De havde to smaa Børn hos sig. Da jeg spurgte, hvem de var, fortalte han mig, at den ene var Onkel Will's lille Pige og den anden hans egen. Nogle syntes at være i Familiegrupper. Da der kun var nogle faa, som jeg kunde genkende, og som genkendte mig, gik jeg videre.

Nogle spurgte mig om deres Venner og Slægtninge paa Jorden. Blandt disse var min Fætter. Han spurgte mig, hvorledes hans Familie havde det og sagde, at det bedrøvede ham at høre, at nogle af Drengene brugte Tobak, Vin og mange Ting, der var skadelige for dem.

Dette beviste for mig, at Folk i den anden Verden vidste temmelig meget om det, der sker her paa Jorden.

Folk var alle klædt i hvidt eller flødefarvet, undtagen Onkel Hans Jensen, som havde sine sorte Klæder og lange Støvler paa, det Tøj, som han bar, da han druknede i Snake River i Idaho.

Alt syntes at være fuldkomment lykkeligt. Jeg havde et behageligt Møde med hver af dem, som jeg kendte. Til Slut naaede jeg Enden af dette lange Rum. Jeg aabnede en Dør og gik ind i et andet Rum fyldt med Børn. De sad alle i fuldkommen Orden, de smaa først, derpaa de større, o.s.v. De syntes at være samlet til en Slags Primary eller Søndagsskole præsideret over af Tante Eliza R. Snow. Der var Hundreder af smaa Børn.

HØRER BEFALINGEN OM AT VENDE TILBAGE: Det var, medens jeg stod og lyttede til Børnenes Sang, at jeg hørte din Fader Lorenzo Snow kalde paa mig. Han sagde: »Søster Ella, du maa komme tilbage, da din Mission endnu ikke er fuldendt paa Jorden«. Saa talte jeg til Tante Eliza R. Snow og fortalt hende, at jeg maatte gaa tilbage.

Da jeg gik tilbage gennem det store Rum, fortalte jeg Folkene der, at jeg var paa Vej tilbage til Jorden; men de syntes at ønske, at jeg skulde blive hos dem. Jeg adlød Kaldet, skønt det var meget imod mit Ønske, da der herskede en saadan fuldkommen Fred og Lykke der, ingen Lidelser, ingen Sorg. Jeg var saa optaget af alt det, jeg saa og hørte, at jeg hadede denne Tanke at forlade dette smukke Sted.

Dette har altid været en Kilde til Trøst for mig. Jeg lærte ved denne Erfaring, at vi ikke skulde sørge for meget over vore kære afdøde, især i det Øjeblik, de forlader os. Jeg tror, vi skulde være saa stille og rolige som muligt. Dette tror jeg, fordi, da jeg skulde dø, var den eneste Sorg, som jeg havde, den, at Familien sørgede saa meget over mig. Men jeg glemte snart alt om denne Verden i min Glæde over den anden.

I mere end tre Timer var min Aand borte fra mit Legeme. Da jeg vendte tilbage, kunde jeg se mit Legeme ligge paa Sengen og Folk samlet rundt i Værelset. Jeg tøvede et Øje-

blik og tænkte derpaa: »Ja, jeg vil gaa tilbage for en Stund. Jeg fortalte Personerne paa den anden Side, at jeg kun ønskede at blive der et kort Stykke Tid for at trøste dem«.

SMERTEN VED AT KOMME TILBAGE: Ellas ældste Søster Meda, nu Fru Ernest E. Cheney i Brigham City siger, at Ella hyppigt fortalte om den frygtelige Lidelse, som hun gennemgik, da Aanden igen traadte ind i Legemet. Der føltes faktisk ingen Smerte, da Aanden ved Døden forlod Legemet; men den heftige Smerte det forvoldte at komme tilbage til Livet, var næsten uudholdelig. Og ikke nok med dette, men i Maaneder ja, endog i Aar derefter erfarede hun nye Smerter og en fysisk Uorden, som hun aldrig før havde kendt noget til.

»En af de første Ting hun fortalte os, efter at være blevet bragt tilbage til Livet«, siger Onkel Jake, hendes Fader, »var, at hun mødte Bedstefader. Han sad ved en Pult og skrev i en Bog, idet han udarbejdede nogle Optegnelser. Han rejste sig og bød Ella velkommen, idet han kaldte hende ved Navn og derpaa sagde hun: »Jeg gik ned i det store Rum, hvor jeg mødte en Del af mine Slægtninge og Venner.

Jeg ved, der var nogle, som jeg aldrig havde set her i Livet«. Hun beskrev mig nøjagtigt, hvordan de saa ud og fortalte mig deres Navne. Blandt dem var Tanter og Halvkusiner, der forlængst var døde. Der var ingen Tvivl om, at det var dem, der var døde, førend hun blev født.

Saa fortalte hun os om, at hun kom ind i et stort Rum, hvor der var mange Børn samlet. De sang under Søster Eliza R. Snows Ledelse. Hun nævnte ikke, at der var nogle Forældre der. Medens hun lyttede til deres smukke Musik, hørte hun Stemmen kalde sig tilbage og fortælle hende, at hendes Mission endnu ikke var endt.

Efter at hun havde aabnet sine Øjne og fortalt os disse Ting, ønskede hun at staa op; men først efter to til tre Dages Forløb vilde vi lade hende forsøge at gaa omkring.

SAMTALER MED VENNER OG SLÆGTNINGE: Den næste Dag kom Tante Harriet Wight, som havde mistet to Døtre Phoebe og Betsy ind i Værelset og spurgte, hvordan hun havde det. Ella sagde, at hun følte sig godt tilpas nu.

Tante Harriet brød sammen og græd, og da sagde Ella: »Aa, Tante Harriet, hvorfor græder du. Du behøver ikke at græde for dine Piger, som er gaaet bort. Jeg saa dem og talte med dem, og de er meget lykkelige, hvor de er«. Tante Harriet blev meget rørt.

Mange Slægtninge og andre besøgte Ella, og hun fortalte dem det samme, som jeg har berettet, og fortalte dem meget mere om at have mødt deres Slægtninge og Venner derovre, hvor glade de var, og om at de spurgte til deres kære her.

Min Datter lever endnu, er fuldkommen rask og stærk og har opdraget en stor Familie«.

Leah Rees, som holdt Vagt over Ella Natten førend dette bemærkelsesværdige Besøg i Aandeverdenen, kom den følgende Aften. Lad os lytte til hendes egne Ord:

»Da jeg kom igen for at være hos Ella den næste Nat, fortalte hun mig alt om, hvor hun havde været. Hun nævnte, at hun havde set min Fader og flere andre af mine Slægtninge, som var gaaet bort, saavel som hendes egen Bedstefader. Alle syntes at have travlt og at føle sig lykkelige.

MØDER EN LILLE VEN, DER KUN HAR VÆRET DØD NOGLE FAA TIMER: Alphonzo H. Snow, Forfatterens Broder, beretter følgende:

»Min Hustru, Minnie, og jeg hørte om Ella Jensens Død og Opvækkelse og besøgte hendes Hjem for at se hende. Da vi traadte ind i Værelset, sagde hun: »Aa, kom her, Alphonzo og Minnie, jeg har noget at fortælle jer. Efter min Tilbagekomst til Jorden, fortalte jeg mine Forældre om nogle af de mærkelige Oplevelser, som jeg havde haft, medens jeg var i Aandeverdenen. Men der var een Oplevelse, som syntes meget mærkelig, og som jeg ikke kunde forstaa.

»Du ved, at jeres lille Søn Alphie, har været i min Søndagsskoleklasse i Første Ward. Jeg har altid holdt inderligt af ham. Da jeg var i Tante Eliza R. Snows Børneklasse i Aandeverdenen, genkendte jeg mange Børn. Men de var alle døde undtagen een, og det var lille Alphie. Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor han skulde være iblandt dem og dog være levende. Da jeg fortalte hans Moder dette, sagde hun: »Jo,

Ella, lille Alphie er ogsaa død. Han døde tidligt til Morgen, medens du var saa alvorlig syg. Vi vidste, at du holdt saa meget af ham, og at det vilde være et Chok for dig at høre herom, saa derfor fortalte vi dig ikke om hans Død.«

Det var i Sandhed meget trøstende at høre Ella fortælle om, hvordan hun havde set vor kære lille Dreng, og at han var saa lykkelig. Hun sagde, at det ikke var rigtigt af os at være bedrøvede og sørge saa meget over ham, og at han vilde være lykkeligere, dersom vi ikke gjorde det«.

Maaske Præsident Rudger Clawson, som bistod Præsident Snow med Salvelsen, modtog den mest fuldstændige Beretning af Ella. Dete er hvad han siger:

»Søster Ella Jensen sagde, da hun fortalte mig om sin mærkelige Oplevelse, at i Løbet af Morgenen syntes Sløret mellem denne Verden og den anden at blive tyndere og tyndere. Hun hørte Sang i hele Huset fra den usete Verden og syntes selv at være i Begreb med at træde ind i Aandeverdenen. Og dette er, hvad der virkelig skete, for hendes Aand forlod hendes Legeme og gik hisset.

ARBEJDE AT UDFØRE PAA DEN ANDEN SIDE. Der kom en Fører for at møde hende og af ham blev hun ledet ind i en meget stor Bygning, hvor der var mange Mennesker, som alle syntes at have meget travlt. Ingen Steder saa man noget Tegn paa Dovenskab. Hans Peter Jensen, hendes Bedstefader var en af de første Personer, hun mødte. Han syntes glad over at se hende og bød hende velkommen; men lod hende forstaa, at han havde meget travlt og ikke kunde give hende saa megen Tid.

Efter en kort Samtale med sin Bedstefader fortsatte hun gennem Bygningen, idet hun saa paa Folkene, som hun vandrede af Sted. Til Slut hvilede hendes Blik paa hendes Onkels, Hans Jensens, bekendte Ansigt. Da hun saa ham, blev en Ting, der for hende og andre før havde været en Gaade, tydeligt forklaret.

Nogen Tid førend denne Begivenhed havde hendes Onkel Hans, som boede i Brigham, raadspurgt sig med mig, der var Stavspræsident om det hensigtsmæssige i at flytte til Snake River, Idaho, for at give sig af med Laksefiskeri. Hans Tanke

var, at han, hvis han var heldig, kunde sende Laks herfra til Brigham City og paa den Maade skaffe sig en god Næringsvej. Han trængte til den Indkomst en saadan Handel kunde bringe ham.

Jeg sagde til ham, at hvis det var hans Ønske at give sig af med saadan Forretning, saa var det all right med Stavspræsidentskabet og en Sag han helt selv kunde afgøre.

Senere rejste han derop og begyndte straks med Laksefiskeriet. En Morgen gik han iført en Jumper, Overalls og Gummistøvler hjemmefra for at fiske; men han vendte aldrig tilbage. Hans ældste Broder Jakob Jensen kom stærkt foruroliget til mig, sagde, at han ikke havde hørt noget fra Hans siden, og at ingen syntes at vide, hvor han var. Han var meget urolig herover og frygtede, at hans Broder var druknet i Snake River.

Jakob organiserede en Styrke Mænd og foretog en grundig Undersøgelse af Floden, men deres Anstrengelser var forgæves. De kunde ikke finde noget Spor af Hans, og der blev aldrig senere hørt noget til ham, førend hans Niece Ella Jensen mødte ham i Aandeverdenen. Hun sagde, at han var iført en Jumper, Overalls og Gummistøvler. Mysteriet var løst.

Der syntes herefter ikke at være nogen Tvivl om, at Hans Jensen var druknet i Snake River. Der siges, at naar de døde viser sig for de levende, viser de sig sædvanligvis, som de sidst blev set paa Jorden, saa de levende vil genkende dem. Hvis dette er Tilfældet, saa forklarer det, hvorfor hendes Onkel bar denne mærkelige Dragt«.

Lorenzo Jensen fra Salt Lake City, nu Agent for Life Insurance Company, fortæller følgende interessante Beretning:

»Den Aften, da Hans Jensen forsvandt, vækkede hans Moder sin yngste Søn, Willard, idet hun sagde: »Will, Will kom ind og aabn Døren og lad Hans komme ind«. Willard kom hen til sin Moders Seng og sagde: »Men Moder, Hans kan ikke været her, han er oppe at fiske i Idaho, ved du.«

»Jo, men jeg ved, at han er her. Jeg hørte ham raabe paa mig. Jeg har ikke sovet. Jeg ved, at han er uden for Døren og ønsker at komme ind.

Willard gik hen til Døren, aabnede den, gik helt rundt om Huset, vendte tilbage til sin Moder og sagde, at han var sikker paa, at Hans ikke var der. Moderen svarede: »Saa er Hans død, for jeg ved, at han kom til mig og kaldte paa mig.« Nogle faa Dage senere kom der Bud om Hans' Forsvinden.«

BEFALET AT KOMME TILBAGE: Præsident Clawson fortsætter: »Ella fortsatte ned gennem Bygningen og mødte mange andre, hvoraf vi skal omtale nogle lidt senere. Til Slut kom hun til et meget stort Værelse, som var fuldstændig fyldt med smaa Børn, alle klædte i hvidt. Eliza R. Snow ledede dem. Hun satte sig og lyttede til Søndagsskolesangene, som de sang — Sange, som vi nu synger i Søndagsskolerne blandt os, og hun var fuldstændig lykkelig og tilfreds. Det var et himmelsk Sted, sagde hun. Hun følte, at hun aldrig ønskede at forlade dette Sted.

Medens hun sad der, skete der noget meget mærkeligt. Hun hørte en befalende Stemme, som øjensynlig kom langt borte fra som sagde: »Kom tilbage, Ella, kom tilbage. Dit Arbejde paa Jorden er ikke fuldendt.«

Hun havde ingen Lyst til at komme tilbage og følte sig besluttet paa ikke at ville forlade dette smukke Sted. Men denne Stemme var saa bydende, at den syntes at drage hende, ja, i Virkeligheden drog den hendes Aand ud af Værelset. Hun var tvunget til at følge den, og saa vendte hun sit Ansigt mod Jorden og begyndte sin Tilbagerejse. Hun gik og gik, tilsyneladende en lang Vej, førend hun pludselig befandt sig hjemme i sit Værelse, hvor hendes Legeme laa.

Saa forstod hun, at hendes Aand igen maatte komme ind i Legemet, som laa der livløst. Hendes Aand traadte ind i det, og næste Øjeblik aabnede hun sine Øjne og hendes Læber bevægede sig. Da var det, at hendes Forældre forstod, at hun nu ikke længere var død. De talte til hende, og hun til dem.

BEVISER, AT HUN VAR VED FORNUFTENS BRUG: Hun begyndte at fortælle dem om sin vidunderlige Oplevelse i den anden Verden, hvad hun havde set og oplevet. Hendes Fader hviskede til Moderen: »Hører du, hvad hun siger?

Ih, Pigen taler i Vildelse. Hun er ikke klar«. Ella saa op og sagde: »Fader, du tror, at jeg ikke er klar, ikke sandt? Jeg vil meget snart bevise for dig, at jeg er fuldstændig ved min Fornufts Brug.«

Hun vendte sig til Moderen: »Medens jeg var i denne store Bygning i Aandeverdenen, mødte jeg en Kvinde, som hilste paa mig og sagde, at hun var Tante Mary, og som fortalte mig, at hun døde, da jeg var en lille Baby. Moderen spurgte: »Kan du beskrive mig hende?« Svaret lød: »Ja, hun var en høj Kvinde med sort Haar og mørke Øjne og fine Træk«. »Ja«, svarede Moderen, »det er sandeligt din Tante Mary, du har beskrevet«.

»Jeg mødte ogsaa en anden Kvinde der, som sagde, at hun var min Tante Sarah og var død, lige førend jeg blev født«. »Vil du beskrive hende?« spurgte Moderen. »Ja hun var temmelig lille og noget svær, med runde Træk, lyst Haar og blaa Øjne«. »Ih, jo, Ella, det er Tante Sarah. Du har beskrevet hende fuldkommen«. Ella vendte sig mod sin Fader og sagde: »Tror du nu, at jeg ikke er ved min Fornufts Brug?« »Nej«, svarede han, »du har haft en vidunderlig Oplevelse«.

Det kan udmærket forstaas, at Ella Jensens Arbejde paa Jorden ikke var endt, som Præsident Snow antydede, for hun blev senere Præsidentinde for Unge Kvinders gensidige Uddannelsesforening i Brigham City. Senere blev hun gift og blev en Moder i Israel, og i Sandhed, en Kvinde kan ikke udføre nogen større Mission her paa Jorden end den at blive Moder.

Ella Jensen blev født den 3. August 1871. Oplevelsen, som der fortælles om i denne Artikel, fandt Sted den 3. Marts 1891, i hendes tyvende Aar. Hun ægtede Henry Wight den 20. Marts 1895. De bor nu i Juniper, Idaho. Af deres otte Børn lever seks, og de har seks Børnebørn«.

(Improvement Era, September-Oktober 1929).

Schalom Asch: Nazaræeren.

Paa Grund af foranstaaende Artikels usædvanlige Længde kan vi desværre ikke bringe „Nazaræeren“ i dette Nummer, men skal til Gengæld afslutte den med et særligt langt Stykke næste Gang. *Red.*

Stor Høstfest i alle Landets Grene.

Jeg faar mig en sund og forfriskende Latter hver Morgen, naar jeg kører til mit Arbejde! Jeg ser nemlig gerne en eller flere Køer, saadan som den, Richard Gregersen har vist paa ovenstaaende Billede!

Det forekommer mig, at intet Navn kunde være bedre valgt til saadanne Rækker Mennesker, som staar mere eller mindre taalmodigt og venter paa at komme ind i Forretningen og tigge sig en Ration, end netop KØER. Vanedyr, komplet uimodtagelige for alle Argumenter og Beviser, er de. Og ude af Stand til at klare sig uden de Ting, som de har gjort sig afhængige af. Koen paa Marken, det overforædlede Husdyr, vilde være ude af Stand til at klare sig, den Dag, det blev sluppet løs og ikke mere havde den lune Stald og maatte savne Malkepigen! Saadan ogsaa med Manden i Køen.

Saadanne Tanker kan man sidde og faa paa sin Cykletur gennem Byen. Maaske er man lidt vel streng, men er der ikke noget om det? Og man bliver saa lykkelig ved at tænke paa, at det er Mormonismen, der har bragt *mig* ud af den Trædemølle. Læg nøje Mærke til, hvad det er, der er saa strengt rationeret i Dag, at man maa stille sig i Kø for at faa det. Den Mormon, som efterlever Visdomsordet, behøver ingenlunde at stille sig op i Rækken.

Forresten læste jeg fornylig (den 1. August) en stort opsat Artikel i min Avis »Syntetisk Coffein«. Det meddeltes heri, ganske øjensynlig til stor Begejstring for den, som havde skrevet Artiklen, at Aarhus Oliefabrik nu havde paabegyndt Fremstillingen af syntetisk dvs. kunstig Coffein, og at der vilde kunne laves tilstrækkelig store Mængder til at forsyne alle Kaffeerstatninger med »en Opstrammer«.

Man vil maaske forfærdes over en saadan Meddelelse (Coffein er jo netop det Giftstof, der gør Kaffen saa farlig), men mig undrer det mere, at det har været nødvendigt at »tilsætte« noget. Jeg har nemlig fulgt godt med i de Afsløringer, som Aviserne har bragt om, hvad der allerede findes i den saakaldte Kaffe, der forhandles i Øjeblikket. Og skulde nogen være saa naiv at mene, at Kontrollen ikke tillader noget uhygiejnisk eller sundhedsfarligt, saa lad os blot erindre om, at den aldrig har forbudt Kaffe, Te eller Spiritus. Og tænk blot et Øjeblik paa Houlbergs Fedt og Pølser!

JS.

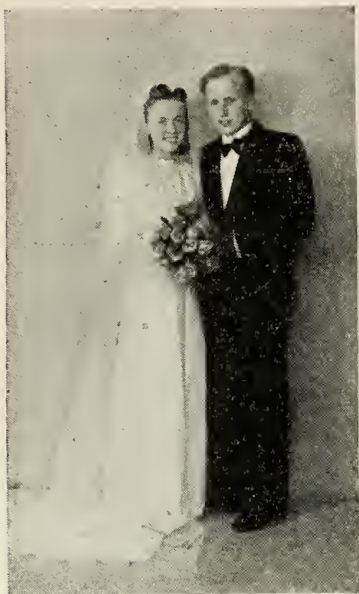
En besynderlig »Oplysning«

Nationaltidende meddeler, at „Ungdommens Kirke“s Studiekredse nu skal til at benytte Sognepræst Kr. Jensens Bog: „Sekterisk Lære og vor Tro“. — I denne Bog (fra 1941) findes stadig Legenden om *Spauldings* Manuskript og uhyrlige Fejl som Medlemsopgivelse for Mormoner i hele Verden til „mindre end 400 000 ialt“. Man maa haabe, at den Vejledning, som skal udarbejdes, retter disse og de øvrige Fejl. „Sandheden om Mormonerne“ er tilsendt rette Vedkommende.

Lad os vise, vi kan selv.

LANDET RUNDT.

Aalborg. Søndag den 4. Juli viedes Mary Sandberg og Ingemann Bendtsen i den med Blomster smukt pyntede Kirke. Efter

Salmen »Jert Hus skal I bygge« og Bøn ved Ældste Elmer Mørch forrettedes Vielsen af Brudens Fader, Ældste Emil Sandberg. Til Slut blev »Det er saa yndigt at følges ad« afsunget af Forsamlingen. *S.S.*

Fredag den 5. August havde Søndagsskolen en fin Fest, som begyndte med Vaudevillen »Nej«, som Radioen opførte samme Aften. Derefter en meget morsom Sketch »Jorden rundt«. Saa dansede Søndagsskolebørnene, først fire Par en Vals og en Tango, derefter marcherede en lille Pige og Dreng ind, klædt som Brudepar, til »Bryllupsmarchen« og dansede meget fornøjeligt og kønt »Brudevalsen«. Tilsidst serveredes Dessert. *MHB.*

Esbjerg. Den 18. Juli velsignedes Anna Margrethe Ilskov Nielsen, der fødtes den 17. Maj i Aar som Datter af Ældste Ejnar Nielsen og Käty Ilskov Nielsen, Karlsgaarde. Velsignelsen forrettedes af Barnets Fader.

København. Sankt Hansaften samledes Ungdomsforeningernes Medlemmer efter Ungdomsmødet hos Emil og Ingrid Nielsen til en munter og hyggelig Midsommerfest. Efter Servering af Pølser og Afsyngelse af nogle til Lejligheden fremstillede Sange gik Dansen lystigt, kun afbrudt af Leg og Sang. *J.S.*

Silkeborg. Grensforstander Emil Thomsen fylder 60 Aar den 17. September. Hjertelig Tillykke!

Week-End-Hytten i Aalborg har været saa elskværdig at sende dens københavnske Kollega en virkelig fornøjelig Sang, som passer godt til at blive Week-End-Hytternes Slagsang. Den er forfattet af et Par af Aalborgs vittige Unge. *JS.*

Fritidsteatret.
Povl Vendelboe's Teaterforlag har udsendt et Katalog over Skuespil, som han anbefaler til Opførelse af Amatørforeninger. — Her nævnes Stykker som Jules Romains: *Knock.* Hauptmanns *Før Solnedgang.* Leck Fischers *I Lyst og Nød,* osv. I Forordet skrives bl. a.: »Det er noget Sludder, at Amatører kun kan spille rent underholdende Stykker«.

Støt Høstfesten den 31. August.

Missionspræsidenten svarer:

Der bør ingen Tvivl findes, og absolut ingen Uenighed være angaaende Kirkens Lærdomme. Kommer De derfor udfor Problemer herom, som De ikke kan komme til Enighed om i Deres Gren, staar det enhver frit for at henvende sig til Missionspræsidenten. Maa Spørgsmaalet antages at have Interesse for alle Søskende, vil det blive besvaret her i STJERNEN, i modsat Fald gennem vedkommendes Grensforstander paa et Møde, naturligvis uden Navns Nævnelse.

1. Vi er fornylig blevet belærte om, at der i alle Referater skal anføres, hvem der ved det paagældende Møde *præsiderede*, og at dette altid er den tilstedeværende, som besidder den højeste kirkelige Stilling. Nu spørges der, hvem der maa betragtes som den højeste Myndighed i det Tilfælde, hvor en Præsident for en Hovedbestyrelse er tilstede og ikke Grensforstanderen, men derimod en af dennes Raadgivere?

Svar: Da Grensforstanderskabet er den ledende Autoritet i Grenen, vil det i ovenfornævnte Tilfælde være Raadgiveren, der præsiderer ved Mødet, hvis ikke det er et Møde, der er specielt sammenkaldt til af Hovdbestyrelsen.

2. Det vides, at en Ældste altid bør præsidere i sit Hjem, ligegyldig hvor høje kirkelige Autoriteter, han end modtager og ligegyldig i hvilken Anledning. Men gælder denne Regel kun for Ældster, eller ogsaa for det aaronske Præstedømme? Og hvis der ingen mandligt Medlem er tilstede af Familien, præsiderer da Moderen i alle Tilfælde?

Svar: Familiefaderen indehaver altid den største Autoritet i sit Hjem, enten han saa er i Besiddelse af en højere Grad af Præstedømmet eller ej. Naar det gælder almindelige Familieaffærer, præsiderer Husmoderen i sin Mands Fraværelse. Angaaende dette Emne finder vi i »Gospel Doctrine« følgende Udtalelse af Kirkens tidligere Præsident Joseph F. Smith: »Faderen er altid iklædt den største Autoritet i Hjemmet. For at illustrere dette Princip, vil et eneste Eksempel sikkert være tilstrækkeligt. Det sker undertiden, at der tilkaldes nogle Ældster for at salve et sygt Medlem af Familien. Blandt disse Ældster kan være Stavspræsidenter, Apostle eller endog Medlemmer af det første Præsidentskab. Det er under saadanne Omstændigheder ikke passende af Faderen at træde tilbage og forvente, at Ældsterne skal lede Administrationen af denne vigtige Ordinance. Naar han er til Stede, er det hans Rettighed og Pligt at præsidere. Han skal vælge, hvem der skal udgyde Olien og hvem, der skal velsigne den syge. Er Faderen fraværende, skulde Moderen bede den øverste Autoritet af de tilstedeværende om at lede.

Orson B. West.

Til Fordel for Missionen — den 31. August.

Han lever. S. 17.

Mel.: KB. 163.
Han lever! Vor Forløser stor,
ej tolkes kan vor Fryd paa Jord.
Han lever! Jesus, Frelser kær,
ej Dødens Baand Ham binder mer.
Han lever! Hist i Herlighed,
Vor »Midler« i al Evighed.
Han lever! Virker for os der,
bereder Bolig for enhver.

Han lever! Frem at føre dig
til Fredens Bolig, Himmerig.
Han lever! Hører der din Bøn,
og sender Trøst til dig som Løn.
Han lever! Stiller al din Frygt,
aftør din Taare, stol kun trygt.
Han lever! Læger Hjertets Kval,
uddeler Gaver uden Tal.

Styrket af Dig til hver Kamp imod Synd,
styrer vi fremad til Striden er endt;
Da skal vi skue Din Herligheds Dag —
Aldrig Din Naade borttag!

U .17. Guds Ord det er vort Arvegods.

Mel.: KB. 169.
Guds Ord det er vort Arvegods,
det skal vort Afkoms være;
Gud, giv os i vor Grav den Ros,
vi holdt det højt i Ære!
Det er vor Hjælp i Nød,
vor Trøst i Liv og Død;
O Gud! ihvor det gaar,
lad dog, mens Verden staar,
det i vor Æt nedarves!

Grundtvig.

For Dig vi komme. U. 16.

Mel.: KB. 140.
For Dig vi komme, Du Fædrenes Gud,
Børnene Dine, som Du fried' ud,
Skænk os huldsalig Din Nærhed i Dag,
Aldrig fra os den borttag!
    Aldrig! Aldrig!
    Aldrig fra Dig lad os gaa!
    Stedse! Stedse!
    Stedse vi bede Dig saa!

Takkende ydmygt for alt her paa Jord,
løfte vi højt vore Stemmer i Kor;
Ophav af Livet, bliv hos os i Dag,
aldrig Dit Lys fra os tag!

Gav Du os ej Evangeliets Fred,
Bolig i Zion, de Helliges Sted?
Ledt af Profeternes Stemme hver Dag,
Aldrig dem bort fra os tag!

Han lever! Evigt finde vi
Hans Kærlighed formindskes ej.
Han lever! Skriften lærer det,
for evigt Konge, Præst, Profet.
    Han lever! Sender daglig Brød;
    For os har overvundet Død.
    Han lever hos sin Fader kær,
    og frelst Han os vil bringe der.

Han lever! Pris Hans kære Navn;
O Jesus, kom, os tag i Favn!
Han lever! Vor Forløser stor,
Ej tolkes kan vor Fryd paa Jord.
    Han lever! Pris Hans kære Navn;
    O Jesus, kom, os tag i Favn!
    Han lever! Vor Forløser stor,
    Ej tolkes kan vor Fryd paa Jord.

*Overs. af **J. F. Petersen***

»Barnet af i Dag er Manden af i Morgen«.

Besjælet af denne Tanke var det, at de indsigtsfulde og intelligente Pionerkvinder Aurelia S. Rogers og Eliza R. Snow i Utahs første Aar tog Initiativet til, at Primaryorganisationen — De Sidste Dages Helliges Børneuddannelsesforening — blev organiseret i Farmington den 11. Aug. 1878. Ligesom Kirkens andre Hjælpeorganisationer begyndte Primary under meget beskedne og indskrænkede Forhold; men paa dens 50-Aarsdag i 1928 kunde den rapportere et Medlemstal paa 108.596 — spredt over hele Jorden og delt i 1.243 Organisationer. En saa stor og hurtig Vækst taler tydeligere end Ord. Den viser os klart Organisationens Berettigelse og Livskraft. Ingen Organisation kunde heller have et mere værdigt og ædelt Formaal end netop Primaryforeningen, hvis Formaal det er at undervise dens smaa Medlemmer i Tro paa Gud og Jesu Kristi Evangelium gennem Aktiviteter, der appellerer til Børnene, og som helt og holdent møder deres Krav.

For at opnaa denne Hensigt afholder Foreningen overalt, hvor den er organiseret, det være sig i en organiseret Gren eller i et privat Hjem ude paa Landet, et ugentligt Eftermiddagsmøde. Efter den sædvanlige Indledning med Sang og Bøn, faar Børnene — store saavel som smaa — Lejlighed til at udvikle deres forskellige Smaatalenter gennem Sang, Musik, Deklamation, Oplæsning, Dramatisering, etc. Derpaa følger den vigtigste Del af Mødet — Klassearbejdet. Da det er indlysende, at Drenge og Piger i Alderen 3—14 Aar har ikke saa lidt forskellige Interesser, er Børnene under Klassearbejdet delt i 3 Grupper — Stifinderdrengene, Bluebirdpigerne og Solskinsbørnene. De to førstnævnte Grupper er for skolesøgende Børn, medens den sidstnævnte er for de ganske smaa. Klassearbejdet er for alle Gruppers Vedkommende meget varierende, da Hensigten med det er at give Børnene den størst mulige Udvikling. Efter Aabning med Sang og Bøn, bliver der givet Børnene en kort og interessant Lektie, klart illustreret og levendegjort gennem smaa Historier og Billeder, som Børnene faar til at indklistre i deres Arbejdsbøger. Har Børnene saaledes en Sundhedslektie, hvad de regelmæssigt har een Gang om Maaneden, faar de, eller ogsaa tegner de selv Billeder af Frugter, Grøntsager og lignende, der nu kan illustrere netop en saadan Lektie. Disse Billeder koloreres saa og klæbes i Samlebogen. Egner en Lektie sig for Dramatisering som f. Eks. Lignelsen om den barmhjertige Samaritan, saa faar Børnene Lov til at gøre dette efter Hukommelsen, naar Lektien er blevet gennemgaaet og diskuteret. Paa den Maade forsøges det at levendegøre Lektierne for Børnene, saaledes at de bliver interesseret i dem og faar virkeligt Udbytte deraf. Ofte bliver der tillige givet Børnene smaa Opgaver i Forbindelse med Lektierne som f. Eks. »Gør i en Uge, hvad Moder beder dig om uden at

være uvillig«. Udføres saa denne Opgave tilfredsstillende, faar Barnet ved næste Primarymøde et lille Mærke som Belønning.

Det andet Møde i hver Maaned er et specielt Arbejdsmøde. Ved dette Møde faar Primarybørnene Lov til at sy, arbejde med Sløjd, tegne, farve, skrive i deres Arbejdsbøger og lignende, for medens det er Primaryorganisationens vigtigste Opgave at give dens smaa Medlemmer et Vidnesbyrd om Gud og Jesus Kristus, saa er det ogsaa dens Formaal at give dens Medlemmer Udvikling i saakaldt timelig Henseende. Teologi alene tilfredsstiller hverken den voksnes eller Barnets Behov. Først naar det aandelige og timelige forenes, naas Maalet — »En sund Sjæl i et sundt Legeme«.

Een Gang om Maaneden er det Legedag. Denne Dag har Børnene ingen Lektie; men de faar Anledning til at udvikle sig socialt gennem Leg, Sport, Dans og lignende sunde Aktiviteter. For at gøre Dagen rigtig festlig for dem, bliver der serveret en lille Forfriskning. Denne bliver ofte tilberedt og serveret af de store Piger — Bluebirdpigerne, som saa paa denne Maade faar Anledning til at udvikle deres kvindelige Egenskaber.

Som De vil se af denne — dog paa Grund af Pladsmangel desværre saa kortfattede Fremstilling af Primaryorganisationens Arbejde, saa forsøger denne Forening at give Kirkens og vore Venners Børn en god, sund og alsidig Udvikling. Udnyt denne Anledning. Send Deres egne Børn i Primary og agiter om dens Arbejde blandt Deres Venner og inviter dem til at sende deres Børn i Primary. Findes der Grene ude om i Missionen, som ingen Primaryforening har, men som kunde ønske at optage dette vigtige Arbejde, saa skriv til Primarys Hovedbestyrelse, Priorvej 12, København, F. og vi vil med Glæde sende Dem det fornødne Lektiestof og Materiale. Findes der Privathjem paa Steder, hvor der ingen Primaryforening er, som kunde tænke sig at paabegynde Primaryarbejdet, saa gælder det samme ogsaa dem. Lad os derfor alle gøre, hvad vi kan for i Løbet af dette Efteraar at faa Gang i dette for Børnene saa vigtige, udviklende og interessante Arbejde.

Karen Margrethe Jensen

Uden Kød og Gas

Gyldendal har sendt os en nylig udkommen Bog »Sæson-Middage af Grøntsager«, og det skal straks siges, at noget mere aktuelt og paakrævet kan næppe tænkes. Den kendte Ernærings-Ekspert, Fru Elna Regner Andersen giver her en Række Opskrifter paa Vegetar-Retter saa lækre og forskelligartede, at selv den dygtige og energiske Husmoder, som paa Grund af sin Mands stadige og dumme Vægren sig ved at tro paa, at Middag uden Kød ogsaa er et Maaltid, ikke hidtil har kunnet følge sin Lyst, helt at undvære det uappetitlige og usunde Kød, — ogsaa hun kan nu trygt stille kødløse Retter frem for Familien uden at frygte huslige Scener!

En nyttig Haandbog, som tilmed er billig, 3 Kr.

J.S.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.
Aarsabonnement Kr. 3,50, pr. Nummer 35 Øre.
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

Tryk: Olaf Mortensen.